

การอบรมผู้บริหาร

ตั้งแต่วันที่ 5-8 มีนาคม 2557 ณ Belle Villa Resort อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่

เรื่อง จิตปัญญาสำหรับการบริหาร

วันที่ 5 มีนาคม 2557

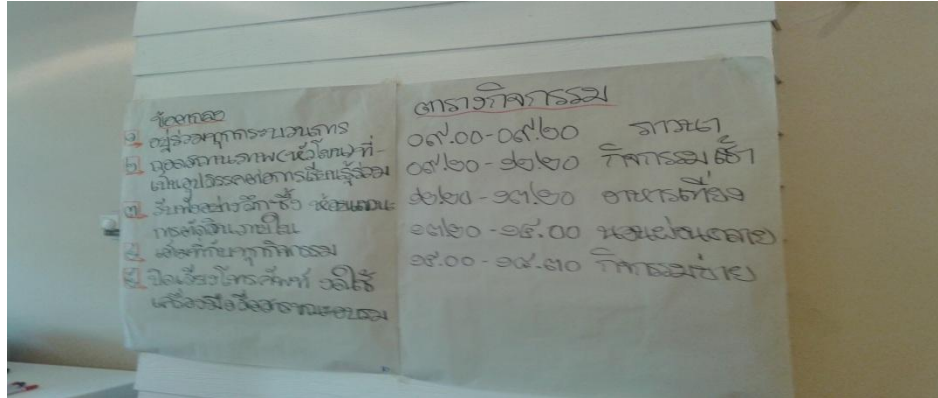
วันแรกทำการลงทะเบียนครบ ทุกวันจะมีการลงทะเบียนโดยการเซ็นชื่อของตัวเอง จะต้องได้ลายเซ็นของผู้บริหารทุกคน ส่วนวันสุดท้ายนอกจากจะเซ็นชื่อเข้าอบรมแล้ว ยังต้องเซ็นชื่อในส่วนของห้องพักด้วย จุดประสงค์เพื่อนำไปเคลียร์งบประมาณที่ตั้งไว้ตามที่กำหนดไว้ในโครงการดังกล่าว

กิจกรรมแรก: ผู้นำบริหารมหาวิทยาลัยแม่โจ้ทุกท่าน แนะนำตนเอง ชื่อจริง นามสกุล เชื้อเล่น ตำแหน่งผู้บริหาร และความคาดหวังกับการอบรมในเรื่องจิตปัญญาสำหรับผู้บริหาร

ข้าพเจ้าก็แนะนำตัวเองว่า: ข้าพเจ้าเข้ามาเป็นผู้บริหารเพราะต้องการพัฒนาคณะวิทยาศาสตร์ในด้านที่ยังเป็นจุดอ่อน **ความคาดหวังในการอบรม:** ใช้ปัญญาในการแก้ปัญหาแทนการทุกข์กับปัญหา

ข้อตกลง: วิทยากร อ.เล็ก รูปร่างไม่สูง ไม่อ้วนเท่าไร และวิทยากรผู้หญิงชอบจดบันทึกคำพูดเป็นชีวิตจิตใจ ใช้สีเขียวเขียนไปบนกระดาน แต่ละคำที่เขียนกะทัดรัดได้ใจความดี กำหนดข้อตกลงดังกล่าว ข้อที่ผู้บริหารทุกคนทำไม่ได้: **ปิดเสียงโทรศัพท์ งดใช้เครื่องมือสื่อสาร**

การรับประทานอาหารกลางวัน: ผู้บริหารทุกคนเข้าแถวกันเพื่อตักอาหารอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย หลังจากนั้นก็นำอาหารมานั่งรับประทานที่โต๊ะอาหารอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย **มีโต๊ะ VIP จำนวนหนึ่งโต๊ะ:** โต๊ะสำหรับท่านอธิการบดีมหาวิทยาลัยแม่โจ้ ส่วนโต๊ะอื่นๆล้วนเป็นโต๊ะสิงห์แห่งมหาวิทยาลัยแม่โจ้

กิจกรรมช่วงบ่าย: นอนสมาธิ : เข้าห้องประชุมเวลา 13.30 เพื่อนอนสมาธิ วิธีการคือ ให้ผู้บริหารทุกคนหลังจาก
รับประทานอาหารเสร็จเรียบร้อยแล้วจะให้นอนเป็นเวลาประมาณ 15 นาที

กิจกรรมที่สอง: แหและสัตว์น้ำทะเลแห่งความทรงจำของผู้บริหารมหาวิทยาลัยแม่โจ้ การให้ความรู้ของวิทยากรมี
วิธีการดังนี้

1) วิทยากรแจ้งเงื่อนไขในการทำกิจกรรมคือ

1.1 ให้มี 2 ฝั่ง ฝั่งที่หนึ่งทำหน้าที่เป็นแห และฝั่งที่สองทำหน้าที่เป็นสัตว์ทะเล

2.2 ถ้าแหขาดถือว่าเกมสิ้นสุดทันที

(ผู้บริหารส่วนใหญ่รวมทั้งตัวข้าพเจ้า ไม่ได้สนใจเงื่อนไขข้อที่สองสักเท่าไร สนใจแต่เป็นแหจับปลาให้ได้
ส่วนเป็นสัตว์น้ำก็หนี แอบ ไม่มีใครเลยพูดคุยกัน ไม่มีใครเลยคิดจะโจมตีแหให้ขาด หนีเอาตัวรอดกันอย่างเดียว จน
ทุกคนถูกแหจับได้ น่าแปลกมากที่ไม่มีใครคิดที่จะทำลายแหเลย พอได้บทบาทแล้ว ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนสิ่งนั้นไป
เหมือนกัน เหมือนคนที่ขาดสติยังคิด ไม่นึกถึงพี่ ถึงเพื่อน ได้สติอีกทีก็ตอนที่ วิทยากรชี้ให้ดูว่า เกิดอะไรขึ้น ลืมตัวนาน
มากขนาดนั้นได้อย่างไร ฟังรู้จักคำว่า คนลืมตัว วัวลืมตีนก็วันนี้ พอได้เป็นผู้บริหารแล้วลืมตัว คนลืมตัว ตายละผม
เป็นคนลืมตัวเองหรือนี่ ปากก็บอกว่าไม่ใช่คนลืมตัว แต่พฤติกรรมขณะนั้นใช่เลย)

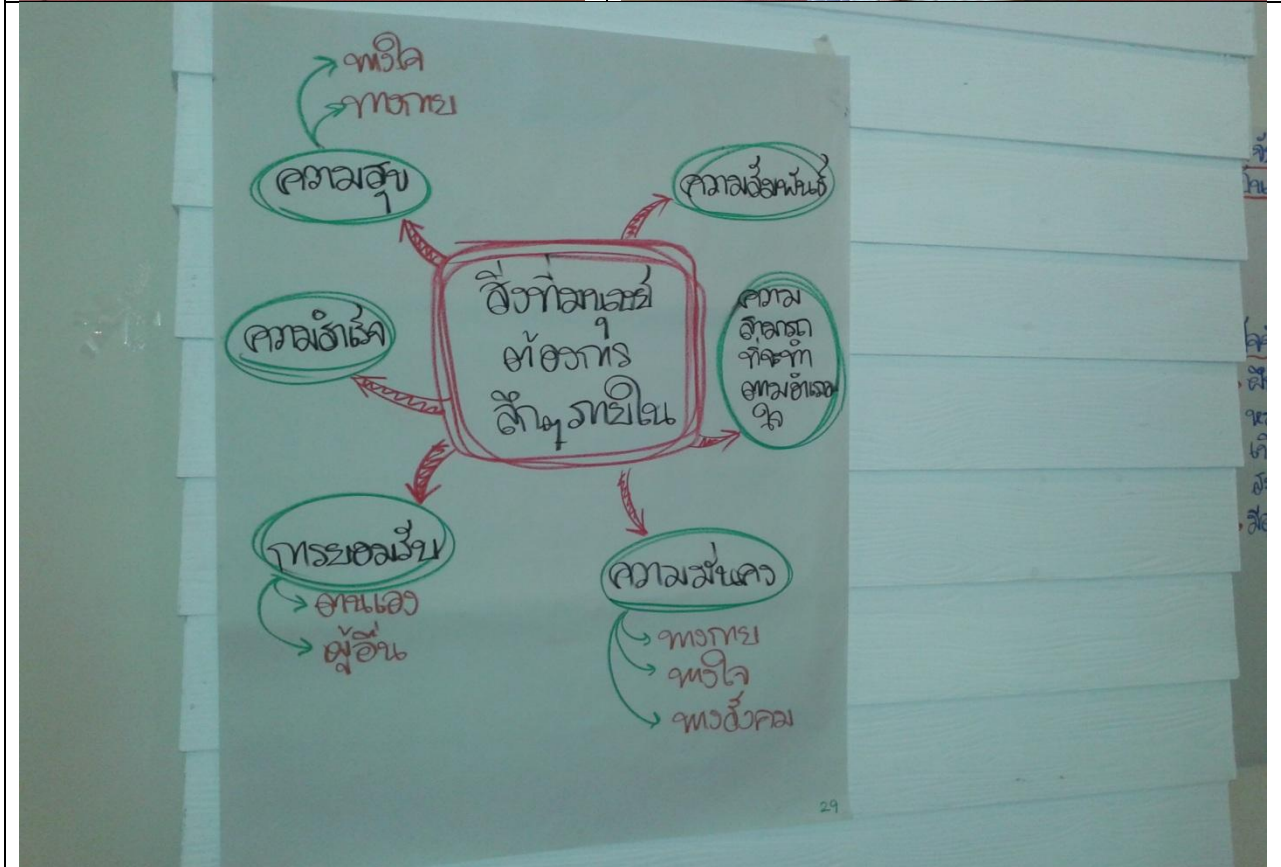

2) ชี้นำให้เห็นถึงพฤติกรรมที่เกิดขึ้น และถามถึงเหตุผลที่ตั้งข้อสังเกต ยกตัวอย่างเช่น

2.1) ขณะที่เป็นสัตว์น้ำทำไมไม่คิดจะทำให้แหขาดบ้าง เพราะการทำให้แหขาดจะทำให้เกมสิ้นสุดทันที เพราะอะไร (ลูกน้อง ควรมีความคิดนอกกรอบบ้างจะดีไหม ทำแต่ตามคำสั่งเจ้านายเท่านั้นหรือไม่)

2.2) ขณะที่เป็นแห ทำไมต้องไล่ล่าคนอื่นอย่างเอาเป็นเอาตาย ไม่คิดถึงตัวเองขณะที่เป็นสัตว์น้ำบ้างหรือ (เมื่อขึ้นมาเป็นผู้บริหารแล้ว หลงใหลในอำนาจหรือไม่ ลืมว่าตัวเองเคยเป็นลูกน้องมาก่อนไหม)

2.3) สติเป็นสิ่งจำเป็นในทุกสถานการณ์ในกาลทุกเมื่อ ขาดสติเป็นไม่ได้

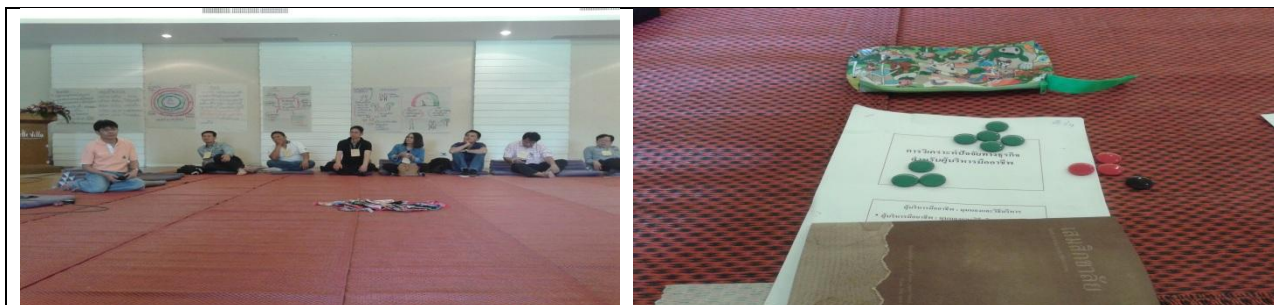

วันที่ 6 มีนาคม 2557

กิจกรรมแรก: การนั่งสมาธิ ผู้บริหารทุกท่านจะทำการนั่งสมาธิ โดยวิทยากรจะทำการเปิดเพลงบรรเลงเบาๆ แล้ววิทยากรก็พูดคลอไปกับเพลง ประมาณ 15 นาที การนั่งสมาธิไม่ใช่การนั่งหลับสติ พอนั่งได้นาน พอออกจากสมาธิมา “กูเก้ง” เป็นการเพิ่มกิเลส อาจารย์มักจะสอนผสมผสาน ให้นั่งดูตัวเองว่าเป็นเหมือนถุงลมที่พองเข้าเมื่อมีลมเข้าไป และถุงลมแฟบเมื่อมีลมออกมา นั่งอย่างมีสติ ปวดให้รู้ว่าปวด เกิดเวทนาขึ้น บางที่ไม่ชอบความเจ็บปวดให้รู้ว่าไม่ชอบ นั่งนานๆไปจิตหนีไปคิดเรื่องอื่นๆให้รู้ว่าจิตหนีไปคิด คิดไปคิดว่าไม่พอใจ ให้รู้ว่าไม่พอใจ ให้ตามรู้ไปเรื่อยๆ เป็นการฝึกสติ

กิจกรรมที่สอง: เหยียดแห่งความสำเร็จ วิทยากรจะแจกเหยียดให้ทุกคนจำนวน 3 สี ใส่ในถุงผ้า ประกอบด้วยเหยียดสีแดง มีค่า 10 บาท สีน้ำเงินมีค่า 50 บาท และสีดำมีค่า 100 บาท ให้เล่น 5 รอบ รอบที่ 4 ใครได้เป็นดาวจะมีสิทธิ์เปลี่ยนกติกาของเกมใหม่ได้ แต่ละรอบจะจัดคนออกเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มที่ได้เป็นดาวคือ กลุ่มคนที่ทำการแลกเหยียดได้มูลค่ารวมมากที่สุด **นั่งที่สูงที่สุด(บนโซฟา)** กลุ่มคนปานกลางคือ กลุ่มคนที่แลกเหยียดได้มูลค่ารวมรองลงมา **นั่งที่รองลงมา(นั่งเบาะรองนั่ง)** และกลุ่มที่แลกเหยียดได้มูลค่ารวมน้อยที่สุด **นั่งที่ต่ำที่สุด(นั่งเสื่อ)** กติกาการแลกตกลงเอาเองระหว่างผู้แลกทั้งสองฝั่ง ถ้าฝั่งใดไม่เต็มใจแลกห้ามบังคับ รอบที่สี่มีธนาคารออกเงินกู้ ร้อยละ 50 คือ กู้ 100 บาท ต้องคืน 150 บาท

การทำกิจกรรม: ผู้บริหารทุกคนก็ทำการแลกเปลี่ยนกันอย่างเอาใจจริงเอาใจจ้ง วิธีการแลกเปลี่ยนก็มีหลายวิธีมากเช่น ต่างฝ่ายต่างสุ่มเลือกเหรียญของอีกฝ่าย บางคนเก็บเหรียญที่มีค่าไว้ เพื่อให้การสุ่มเกิดการได้เปรียบเสียเปรียบ เนื่องด้วยกติกาไม่ได้จำกัดวิธีการแลกเปลี่ยน ขึ้นอยู่กับการตกลงกันเองระหว่างผู้เล่นทั้งคู่

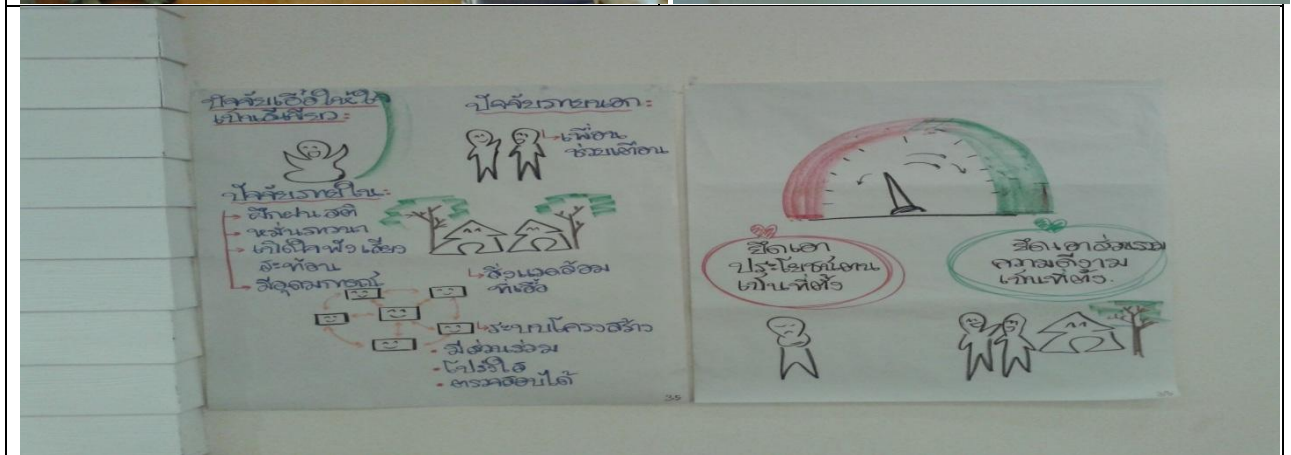
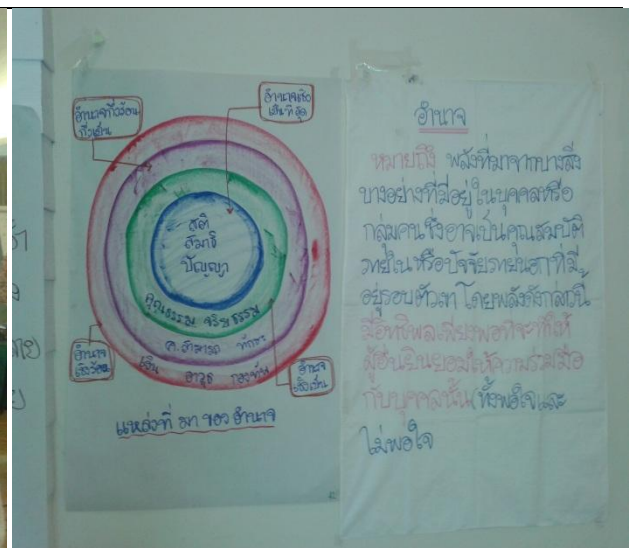
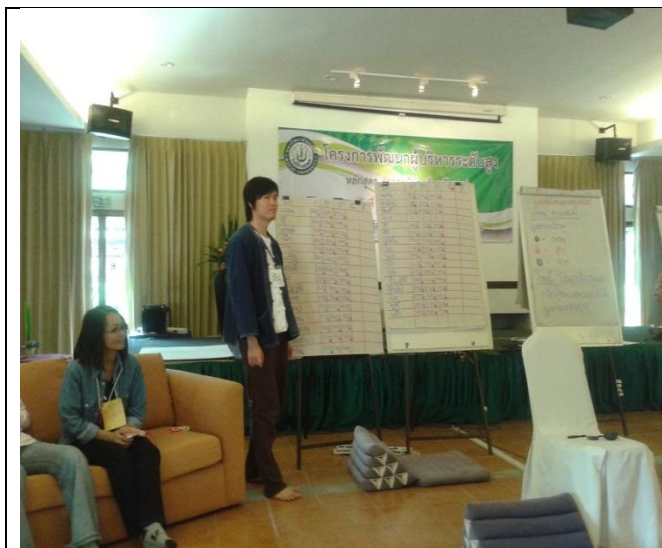

ผลรวมจากการแลกเปลี่ยน: แยกคนออกเป็นสามกลุ่มคือ ดาว, วงกลม และสามเหลี่ยม

บทเรียนที่ได้รับ:

1. การขึ้นไปสู่ตำแหน่งที่สูงควรจะไปด้วยความซื่อสัตย์และสุจริต ถึงแม้ว่ากฎหมายไม่ได้กำหนดไว้ แต่บางครั้งเรารู้้อยู่แก่ใจถึงความดีและความไม่ดี เราก็ไม่ควรทำ
2. การเอาเหรียญที่มีค่ามากที่สุดออกก่อน ทำให้มูลค่าของเหรียญน้อยกว่าคนอื่น แล้วเอาเหรียญที่มีค่าน้อยไปแลกคนอื่น ถือว่าไม่ผิดกฎหมาย คนอื่นไม่รู้ แต่เรารู้อยู่แก่ใจว่าเราเอาเปรียบคนอื่น เป็นสิ่งที่ผู้บริหารไม่ควรทำ
3. วิธีการที่ถูกต้องและสามารถขึ้นสู่ที่สูงได้ด้วยปัญญา เอาเหรียญที่มีมูลค่ามากไปแลกเป็นเหรียญที่มีมูลค่าน้อยที่สุดให้หมดก่อนแต่มูลค่าเท่ากับคนอื่น หลังจากนั้นก็ทำการแลกกับคนอื่นตามปกติ ซึ่งโอกาสที่จะเสียไม่มี ถ้าเกิดแลกได้เหรียญที่มีมูลค่าสูงอีก ก็นำไปแลกกับเหรียญที่มีมูลค่าน้อยสุดอีก
4. คนที่ไม่เสียอะไรเลยคือ สถาบันการเงินที่ปล่อยให้กู้ในภาวะที่มีการแข่งขันสูง เพราะทุกคนยอมทุ่มทุนกันหมด

ตอนบ่าย: กิจกรรมเก้าอี้ดนตรีใช้ไหม? โดยวิทยากรมีเงื่อนไขคือ ทำการจัดเก้าอี้เป็นวงกลมตารางกลาง คำสั่ง: ให้นั่งเก้าอี้ตัวไหนก็ได้ หลังจากบอกให้นั่ง โดยการเปิดเพลงไปด้วย ทุกรอบก็จะดึงจำนวนเก้าอี้ออก 1 ตัวเสมอ ทำให้เก้าอี้ที่อยู่ตรงกลางลดลงไปเรื่อยๆ

ข้อสังเกต

- จิตสำนึกของผู้บริหาร ซึ่งคุ้นเคยกับการเล่นและคำสั่งที่เรียกว่า เก้าอี้ดนตรี ทุกคนก็ทำในสิ่งที่ตนเองเคยทำคือ แย่งกันนั่งเก้าอี้ที่อยู่ตรงกลาง

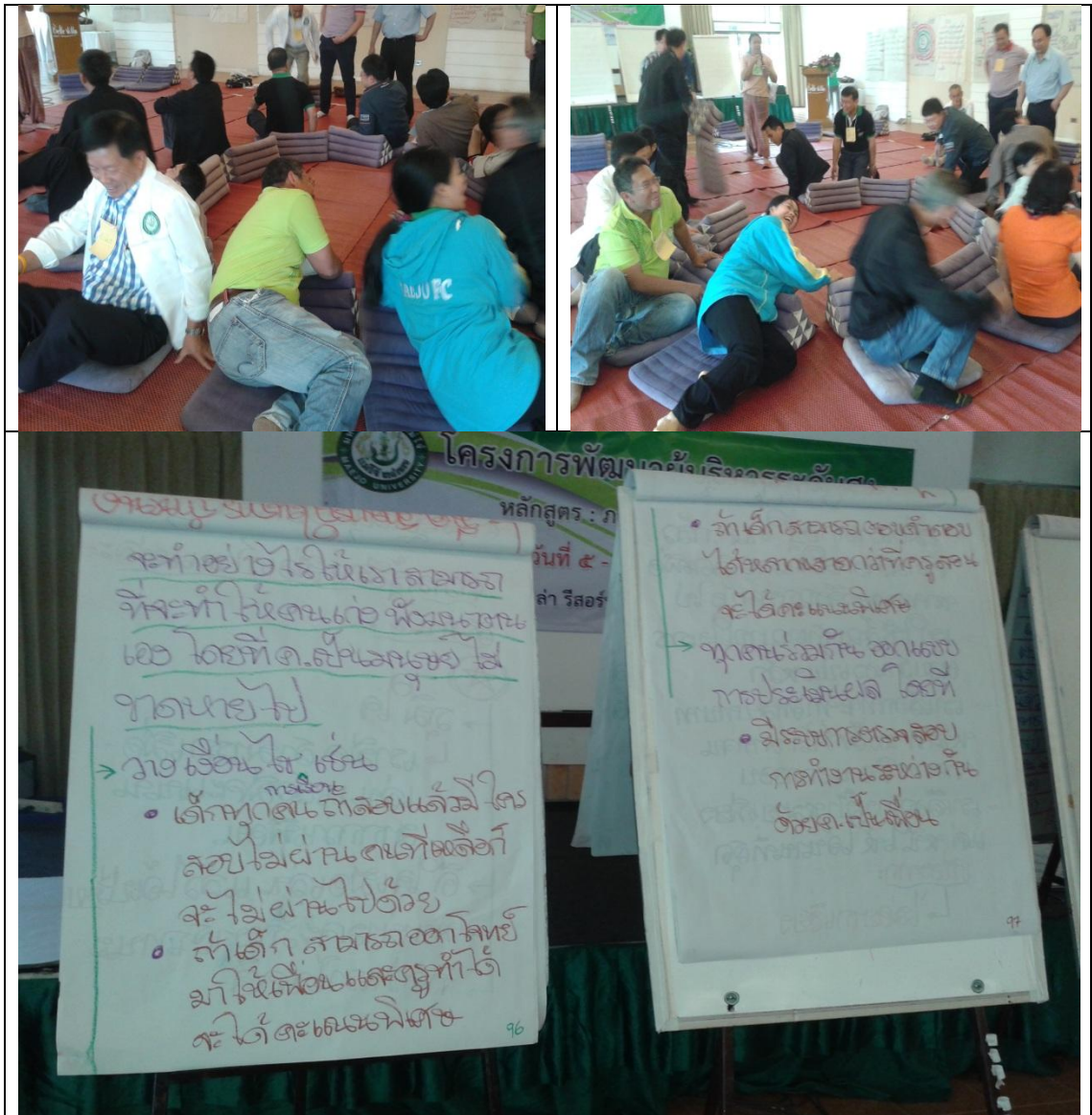
- แย่งกันนั่งโดยไม่สนใจ ผู้หญิง ผู้ชาย ตัวเล็ก ตัวใหญ่ วิธีการใด เพื่อน พี่ น้อง ไม่ได้สนใจ (ข้าพเจ้าก็เป็นเช่นนั้น ขาดสติอีกแล้วครับ ทำทุกวิธีเพื่อให้ได้ตำแหน่งผู้บริหาร หรือในที่นี้ก็คือเก้าอี้ที่อยู่ตรงกลาง)

- ทำไมไม่คิดถึง เก้าอี้ที่อยู่รอบนอก จริงๆเก้าอี้ที่อยู่รอบนอกก็คือเก้าอี้เหมือนกัน (คือเก้าอี้เหมือนกันในเชิงกายภาพ แต่การให้ค่ามันต่างกัน เช่น เก้าอี้นายก เก้าอี้ที่วางตามบ้านของเรา/เก้าอี้อธิการบดี กับเก้าอี้อาจารย์ธรรมดา) ในบริบทนี้เข้าใจว่า เราให้ค่าต่างกัน ทุกคนถึงได้แย่งกันเพื่อเข้าไปนั่ง

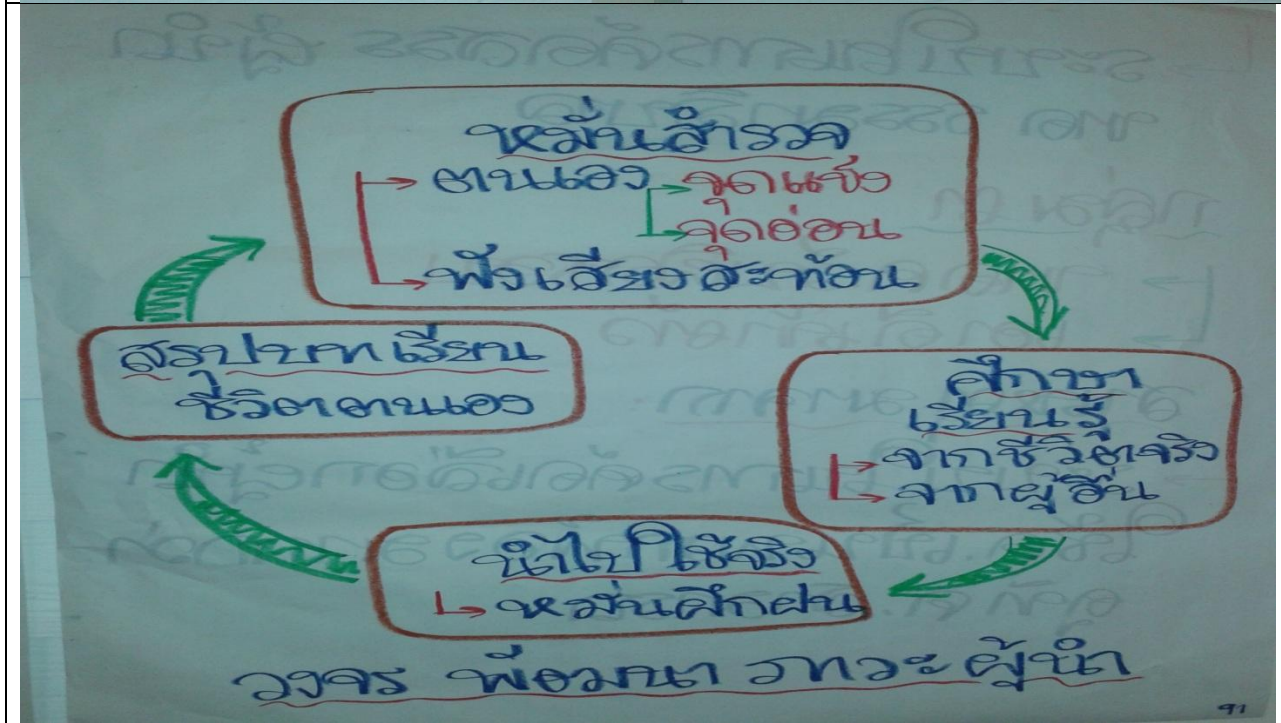

บทเรียนที่ได้รับจากเก้าอี้ดนตรี

1. ถ้ามองว่า เก้าอี้ทั้งในวงกลมและนอกวงกลมมีค่าเท่ากัน ผู้บริหารควรจะมีการทบทวนการดำเนินงานของตนเองอย่างสม่ำเสมอ เพื่อมองหาโอกาสใหม่ๆ ให้กับหน่วยงานของตนเอง
2. ถ้ามองว่า เก้าอี้ที่อยู่ตรงกลางคือ ตำแหน่งของผู้บริหาร ในมุมมองของข้าพเจ้า ตำแหน่งคือ ภาระงานที่ต้องรับผิดชอบซึ่งหนักเท่ากับความเสี่ยง ไม่ได้มีแต่ผลประโยชน์ที่จะได้รับเท่านั้น ให้มีสติยังคิดถึงความเสี่ยงเสมอ บางที่เราอาจจะไม่ไปแข่งกับคนอื่นเพราะเราเองอาจจะไม่เหมาะสมก็ได้
3. การขึ้นสู่ตำแหน่งบางครั้งไม่จำเป็นต้องทำการแก่งแย่งชิงดีก็ได้ อาจจะพิจารณาจากความเหมาะสม หรือคุณสมบัติก็ได้ คุณสมบัติใครที่เหมาะสมคนนั้นก็คือ ผู้บริหาร หรือไปพร้อมๆ กันได้หรือไม่

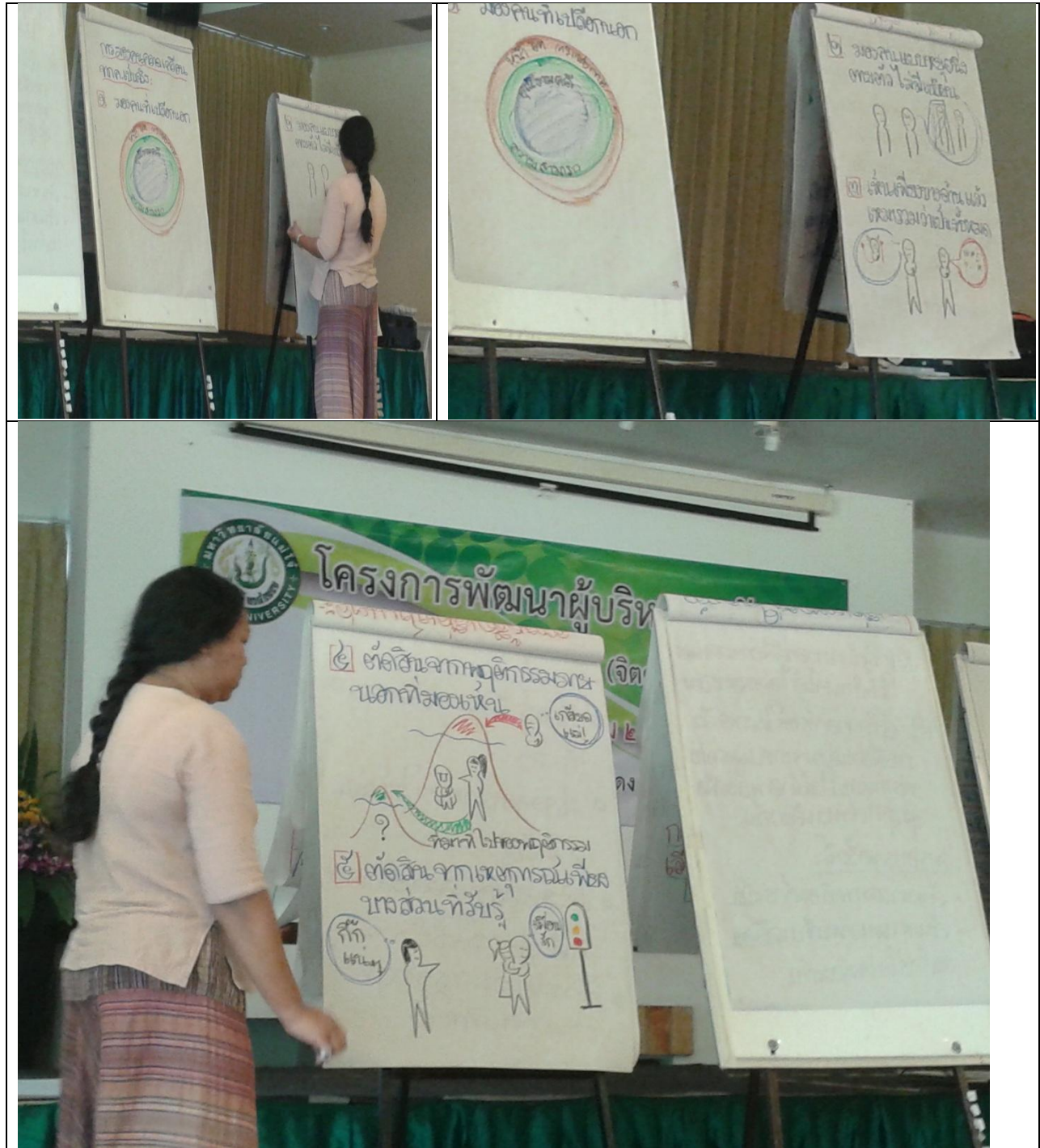

บทเรียนที่ได้รับจากเก้าอี้ดนตรี

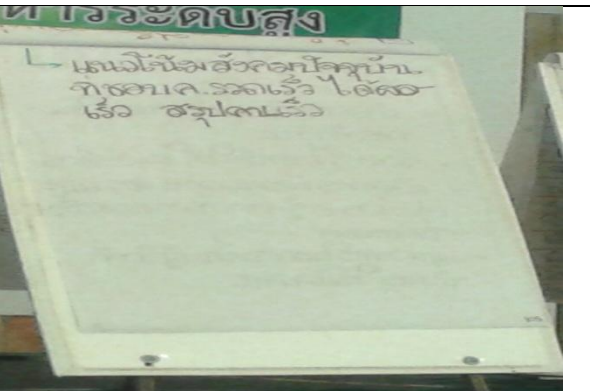
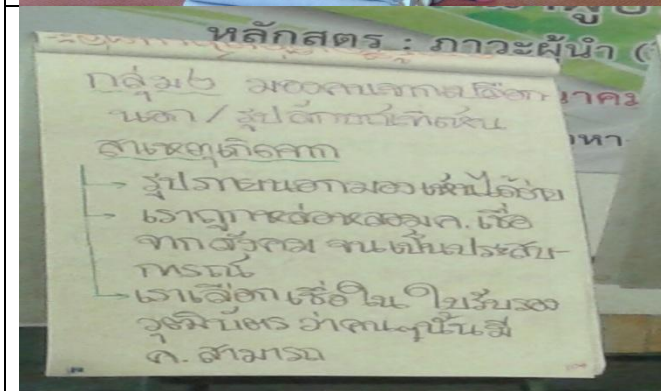
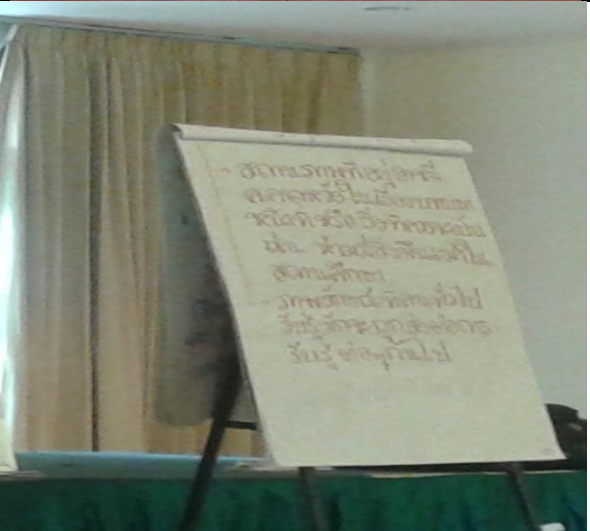
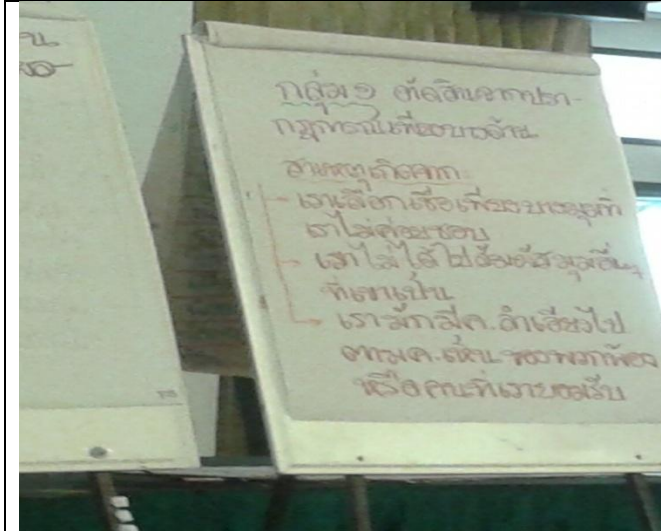

วันที่ 7 มีนาคม 2557

การมองคนที่ไม่ถูกต้องมี ทั้งหมด 5 ลักษณะ: การมองคนที่เปลือก, การมองคนแบบหยุดนิ่ง, มองคนเพียงด้านเดียว, มองคนแบบตัดสินจากพฤติกรรมที่มองเห็น และตัดสินจากเหตุการณ์บางส่วน

กิจกรรมที่ทำให้ผู้บริหารแสดงละครให้เกิดจากการมองคนที่ผิดพลาด

กิจกรรมที่ทำให้ผู้บริหารแสดงละครให้เกิดจากการมองคนที่ผิดพลาด

จากการอบรมทำให้ข้าพเจ้ารู้ว่า ข้าพเจ้ารู้จักจิตใจตนเองยังไม่ดีพอ ขาดสติอยู่ประจำ ข้าพเจ้ายังต้องเรียนรู้อีกมาก โดยเฉพาะการฝึกจิตใจของตนเอง และเรียนรู้การทำงานทางด้านบริหารอีกนาน แต่ดีที่นายทุกคนและทุกระดับยังให้คำแนะนำที่ดี ข้าพเจ้าจะเป็นผู้บริหารที่ดีในวันข้างหน้าของมหาวิทยาลัยแม่โจ้

ผู้จัดทำ

นาย สมนึก สีนรูปวน

22 มีนาคม 2557